OR i FLAMA

BUTLLETÍ PORTANTVEU DEL CENTRE MORAL INSTRUCTIU DE GRÀCIA

Redacció i Administració: Carrer Ros de Olano, núms. 7 i 9. - Telèfon 79895
Censor Eclesiàstic: DR. CEBRIÀ MONTSERRAT, Catedràtic de Teologia Moral
Director: JOSEP M.ª SERRA DE MARTÍNEZ. — Redactor en cap: PERE FONT PADRÓ

SUMARI

Apologètica científica: III. Origen de l'home, pel Dr. Serra de Martínez. — *Francesc de Quevedo,* per Josep M.ª Garriga. — *Congregació Mariana,* per J. Altabella. — *Capvespre muntanyenc,* per Pere Font i Padró. — *Mirem enlaire,* per Salvador Garçon Puig. — *Corpus Christi,* per Vèrax. — *Teatrals.* — *Noticiari.* — *Secció de Festes*

Número 114 **Juny 1933**

CAFÈS

MARACAIBO

Premiats amb Gran Creu i Medalla d'Or en les Exposicions de París, Gènova i Roma

TOSTADEROS REUNIDOS, S. A.

Barcelona
Salmeron, 124 - Tel. 74713

Sabadell
Plaça de Pi Margall, 16

Nicanor Serrano

PINTOR DECORADOR

BARCELONA

Rambla Catalunya, 99 - Tel. 75419

DISPONIBLE

APOLOGÈTICA CIENTÍFICA

III

Origen de l'home

(*Continuació*)

Malgrat el fracàs d'estar-hi en contra la crítica científica més acurada i exigent, els defensors de l'origen bestial de l'home no es donen mai per vençuts. La ciència paleontològica els anihilava, però ells no s'aturaren pas i esperen sempre amb ànsia trobar la solució de l'enutjós enigma. Els esforços s'han intensificat, però no s'ha trobat cap resta d'espècie intermèdia, precisament la que havia de donar el cop mortal al creacionisme, i que era trobar l'anell d'enllaç entre el simi i l'home; però com que la natura no obra a salts sinó de faisó regulada, progressiva i metòdica, mancava certament l'espècie que evitava el salt, i calgué d'inventar-la. Però això tampoc resol el problema, puix que manquen moltes espècies per a poder fer la *gama evolucionista* des del simi a l'home. Després del fracàs del *Pihthecantropus erectus,* de Dubois, del qual parlarem després amb més detenció, com que l'home atrevit dins el camp de l'error hi sol viure sempre i pretén fer-se mestre sense tenir la solvència científica necessària, eixí en l'escena un tal Dr. Ameghino qui, cercant la tan cobdiciada espècie, un dia va trobar en les planures d'Amèrica uns restes humans que aquell doctor qualificà, certament a corre-cuita i sense escrúpol científic, de restes humans de l'home *Terciari.*

Tot seguit, potser, per por de perdre tan esplèndida troballa, el batejà pomposament amb el nom de *Homo pampeus* o *Tretraphothomo argentinus.* Poca sort tingué l'autor de semblant títol i de tal descoberta, puix que els més seriosos antropòlegs d'Europa i d'Amèrica demostraren que el Dr. Ameghino no era altra cosa que un farsant científic i que tota la història del seu home terciari no passava d'ésser una fantasia de la seva exaltació transformista.

I parlem ara del *Pithecantropus* que avui algú vol tornar a retreure com a solució al magne enigma del transformisme materialista sobre l'origen de l'home. En l'any 1894, el Dr. Dubois, trobava a l'illa de Java, regió de Trinil, uns restes fòssils, consistents en un femur (os de la cuixa) i un os del crani. Malgrat ésser les capes geològiques del Trinil pertanyents a l'època quaternària Dubois pretengué demostrar en el Congrés Internacional de Zoologia de Leyden, que aquells restes eren d'un tal *Pithecantropus erectus,* és a dir, precisament l'anell que mancava, i que Haekel, el famós sectari transformista, acollí amb entusiasme i féu

que el catedràtic espanyol Anton y Ferrándiz, gran admirador de Haekel, es convertís en l'herald exaltat del materialisme transformista, i digués: "*Tan suggestiva descoberta, donant realitat al profetitzat Pithecantropus, és un graó real furgat en la cadena de la genealogia humana hipotètica de Haeckel, qui ja ha donat per completa la seva antropogènia, exclamant: l'origen de l'home d'una extingida sèrie de primats enllaçada durant el període terciari, no és ja una hipòtesi vaga, sinó un fet històric.*" En les discussions que motivà la troballa de Dr. Dubois i l'entusiasme consecutiu dels haeckelians, es veié clarament que no anaven les coses pel camí seriós que s'ha de tenir en tota discussió científica, puix que els partidaris de Dubois no argumentaren pas amb sòlids raonaments. Malgrat que Mortillet s'esforçà en la defensa de Dubois, el savi Virchow, metge i antropòleg materialista, i addicte al transformisme, però amb criteri clar, despullat de tot prejudici sectari, digué: "*Que donada l'escassedat d'elements trobats, i ateses les circumstàncies del temps i del lloc on es trobaren els restes fossilitzats, el problema del Pithecantropus erectus era insoluble i no es podria resoldre sense tenir un esquelet complet.*" Com veurem després, no caldria aquest esquelet per a dictaminar respecte a la pertenència de dits restes, però, Virchow cregué acabar la discussió que tant l'enutjava.

Virchow, doncs, sincerament dubtava si els restes trobats a Trinil eren d'un mateix individu. Mortillet, no podent evadir la resposta, contestà: "*No està provat, però, és probable. Procedeixen d'un espai curt de deu metres... S'han trobat isolats. Per això sens dubte pertanyen a individus de la mateixa espècie, o encara més, a un mateix individu.*"

¿Un argument tan pueril és prou científic per a demostrar la raó d'un fet tan important? Certament que no. Però, si analitzem els terrenys on fou feta la descoberta del *Pithecantropus*, veurem com el fracàs és encara més evident. Primer Volz i Carthaus i en 1907 Stremme, Janesch, Pohlig, Jäkel i Nennig digueren que "*resulta que la fauna del jaciment té l'aspecte de quaternària. La flora també prova l'edat quaternària i amb espècies i varietats que encara viuen en l'època actual.*".

I malgrat totes les proves en contra del *Pithecantropus erectus*, Haeckel i els seus entusiastes admiradors no volgueren cedir i per única defensa recorregueren a la invenció de formes intermèdies imaginàries, que encara avui no han tingut comprovació científica ni esperem que la tinguin mai.

Resulta, doncs, que el celebèrrim i discutit *Pithecantropus erectus*, s'ha trobat en terreny de l'*època quaternària*, i fins no fa molt temps ja es deia que es tractava d'un *simi* contemporani de l'home, però no d'un home, i quedava, doncs, sense efecte el seu paper de forma intermèdia entre el simi i l'home i que d'haver existit aquella forma la Paleontologia ens l'hauria trobat en l'època terciària. Avui, gràcies als pacients i acurats estudis del Dr. Arnold Brass, s'ha acabat de demostrar que el tal *Pithecantropus erectus són restes humans, de l'Homo sa-*

piens, d'un home com nosaltres. L'obra de Dr. Brass ha fonamentat la seva demostració en la reconstrucció científica de la calavera del Trinil, el valor de la qual no li ha estat negat encara per cap eminència científica; en canvi, el descobridor del *Pithecantropus,* el Dr. Dubois, acusat arreu de falsari, volgué també reconstruir-la i en resultà una forma que ningú no ha vist ni veurà. El fracàs de Dubois fou evidentment sorollós.

¿Com queden Haeckel, Huxley, Dubois i el catedràtic espanyol senyor Anton y Ferràndiz? El lector ja es donarà la resposta. Llegeixi's tota l'obra escrita i documentada d'aquells senyors i veurem que tota ella és fonamentada en *fingir, inventar i falsificar,* i el mateix Haeckel, acusat públicament de falsari pel Doctor Brass, va escriure per defensar-se en el diari social-demòcrata alemany el *Berliner Volkszeitung,* del dia 29 de desembre de 1908, *"que per acabar les raons, confessava que una part de les seves nombroses figures d'embrions havien estat falsificades en el sentit i manera com ho havia manifestat el Dr. Brass".*

En la qüestió de l'origen de l'home s'ha barrejat sempre a la investigació científica la passió filosòfica i religiosa, junt amb l'ateisme i la impietat, que per boca del sectarisme foll de Haeckel han aixecat la veu del transformisme, no sols per a demostrar l'origen bestial de l'home, cosa que no han pogut demostrar, sinó especialment amb la idea diabòlica d'excloure del món el nom de Déu. Aquest i no altre ha estat sempre el motiu que ha impulsat el transformisme materialista a lluitar contra el creacionisme.

DR. SERRA DE MARTÍNEZ

(*Continuarà*)

FRANCESC DE QUEVEDO

Sota aquest nom illustre, que la majoria de vosaltres coneixeu, bastants sols lleugerament i altres per la seva tasca literària, s'amaga l'aspecte d'un home, catòlic fervent, qui, degut a les vicissituds de la seva vida abismada en els plaers i disbauxes, ensems que per les lluites turbulents de la política, no trasllueix fins als darrers anys de la seva existència, quan la dissort i el dolor l'aclapararen i les nafres el venceren.

Quevedo, home sapientíssim, a qui foren familiars les matemàtiques, l'astronomia, la medicina, la filosofia, la patrística, l'hermenèutica, el dret civil i canònic, el llatí, el grec, l'hebreu, l'àrab, el francès, el portuguès i l'italià, fou, com tots sabeu, un ingeni del segle XVI i de part del XVII (regnats de Felip III i Felip IV) i també contemporani del seu gran mestre, el savi jesuïta el Pare Mariana.

Però, com sigui que el meu objecte no és presentar ni comentar el literat, poeta i polític, sinó fer ressortir el seu cristianisme a fi de desfer l'opinió dolenta que tenen molts de Quevedo, degut a la seva vida llicenciosa i pels escrits eròtics que han transcendit al vulgus, després de segles de la seva mort, us el presentaré sota l'aspecte del catòlic penitent, en la presó que li fou deparada, com a preludi de la seva tomba.

Per les seves crítiques punyents i insolents, filles d'un caràcter violent, es va indisposar amb els grans, amb el d'Uceda, predilecte del Rei; amb el confés del monarca Fr. Lluís de Aliaga i amb el President de Castella, i perduda l'amistat del Rei i la de l'home més poderós del reialme, el Comte-Duc d'Olivares, per mandat d'aquest, fou soterrat a la presó de Sant Marc, de la província de Lleó, d'on no hauria sortit amb vida, si no hagués perdut el d'Olivares el seu poder.

El cruel empresonament al castell de Sant Marc fou el mitjà de què Déu es valgué per domar aquell home qui, coneixent la gràcia divina, s'hi sotmetia sols a intervals i tornava a caure en el llot del pecat i d'aquest mitjà natural es valgué Déu per apagar-li les energies de la seva carn, nodrida en la corrupció.

Sofria tres ferides en el seu cos, produïdes en guerres, les quals, degut a la humitat d'un riu que passava dessota la presó, se li gangrenaren; i els apostemes li devoraven el pit.

Malgrat el seu caràcter violent, Quevedo prengué totes les calamitats comprenent que li eren enviades per Déu cridant-lo a penitència, amb la més gran resignació i se n'aprofità com calia per la redempció dels seus pecats i santificació de la seva ànima.

Sabem de la seva vida al captiveri, que es llevava a les set del matí i que fins a les vuit contemplava el que era i el que havia d'ésser; després esmorzava; finit el desdejuni molt senzill, escrivia fins a les deu; de les deu a les onze, resava devocions i d'onze a migdia llegia.

Tocades les dotze, dinava, també molt senzillament; entre menjar i uns moments de conversa amb el seu fidel criat Joan, arribava a la una, hora en què el seu servent l'ajudava a donar un curt passeig, recolzant-lo damunt les seves espatlles, per tal de fer-li més suportable el pes dels grillons que l'amarraven.

A les dues, es tombava damunt el llit fins a dos quarts de quatre, tant per descansar com per pensar. Des d'aquesta darrera hora fins a les set tenia conversa amb quatre o cinc religiosos que cada dia tenien la caritat de fer-li companyia i mantes vegades baixava també el Reverend Pare Prior.

Després sopava molt lleument, i a les nou, tornaven a baixar els mateixos religiosos de la tarda, i continuaven les converses fins a dos quarts d'onze. A partir d'aquesta hora es posava a escriure fins a la mitja nit.

Abans d'allitar-se, feia mitja hora de contemplació esguardant la grandesa de Déu i el no-res de l'home, per tal de reconèixer la seva misèria.

I, per fi, en ficar-se al llit, procurava tenir amb tota la seva possibilitat,

un veritable dolor d'haver ofès Déu tantes vegades i al cap de bona estona d'aquesta meditació, lliurava la seva vida al domini de la son, vertadera imatge de la mort.

Aquest testimoni de la seva regla de vida es llegeix en la carta que va escriure des de la presó al seu amic Adam de la Parra, veritable joia d'estil d'expressió.

JOSEP M.ª GARRIGA

(*Continuarà*)

CONGREGACIÓ MARIANA

El dia 5 de març, al matí, vam fer una visita al Manicomi de Sant Andreu, on oírem la Santa Missa, que celebrà mossèn Ros. En obsequi al Pare Prior de la casa, a les germanes i als malalts feren els nostres nens i nenes alguns dels jocs catequístics, que tan encertadament dirigeix el nostre benvolgut mossèn Ros, els quals van ésser molt aplaudits. Després recorreguérem una part de la casa, el departament de les dones, i fou delegada per acompanyar-nos la germana Trinitat, en el món Na Catalina Pomar, que havia estat orfeonista entusiasta del nostre Orfeó Montserrat. De tot vam quedar molt agraïts i, tenint en compte el prec que ens van fer, procurarem repetir la visita.

També el dia 9 d'abril vam fer una altra visita a l'Asil de les Germanes dels pobres de la nostra barriada, acompanyats del nostre benvolgut Vice-Consilirai Dr. Joan Tusquts, socis i algunes famílies del Centre. No cal dir com els plaïa de rebre'ns, tant al Rvend. mossèn Montoliu, capellà de la casa, i la Mare Priora i altres Germanes; tot seguit el Dr. Ros reuní els nens i nenes que formen part dels jocs catequístics, en el menjador dels homes i després en el de les dones i van desenrotllar el seu programa; foren també molt aplaudits. I tant els uns com els altres donaven mostres d'agraïment, que nosaltres conservem amb gran honor.

J. ALTABELLA

Anunciant al Butlletí, duplicareu les vostres vendes i ajudareu al seu sosteniment

CAPVESPRE MUNTANYENC

El rei dels astres,
— pausadament —
'llà en les muntanyes
es va ponent,

i arreu escampa,
sols un moment,
colors mirífics
de llum fulgent;

bellesa tanta
prest s'esvaeix
i el pla i la serra
d'ombra es tenyeix.

Ja no refilen
els rossinyols
de cant angèlic
pels corriols

i en prats i boscos,
amb la foscor,
fineix alhora
tota remor...

Arreu tenebres
i obscuritat,
que el cor emplenen
de soledat!...

PERE FONT I PADRÓ

Santa Maria de l'Estany.

MIREM ENLAIRE

Quan hom, fent un paréntesi en la tasca habitual, aixeca l'esguard vers la immensitat de l'atmosfera i contempla la meravella d'un cel blau, ple d'estels de totes magnituds, talment resta profundament admirat de la magnificència de la Creació, feta per la mà de Déu, tot i essent tan sols un petit espill el que abarquen els nostres sentits.

La ciència, no contenta amb el que ja ha descobert, dins els seus diversos estudis, desitja anar sempre més enllà, i busca noves coses per posar-les a la consideració de les multituds, puix que l'esperit indagatiu és sempre insaciable, ço que demostra que la nostra intelligència té una guspira divina, i a la Divinitat ha de reunir-se per assolir sense esforç els misteris de la natura, en els seus innombrables caires.

Doncs, si en l'ordre científic i espiritual, tant de bé ens fa la consideració de les coses enlairads, hem de tractar així mateix amb gran elevació de mires i de conceptes les obres socials de tota mena, que tots i cadascú de nosaltres està obligat a practicar dins el seu respectiu estament. Per la nostra dissort, estem travessant una època difícil en tots els ordres, però és el més sensible, el desviament de consciències de petits i grans, els primers, perquè sense la més mínima experiència veuen tot seguit gran quantitat de mal de totes menes, tant per al cos com per a l'ànima, circumstància que greument perjudica, i, els segons, en un gran nombre, estan en plena confusió d'idees, degut a ésser permeses les més atrevides i dolentes afirmacions, que neguen molt sovint els principis de la més rudimentària moral i també de l'ordre.

En front de tanta maldat, sols resta el recurs d'enlairar-nos força i, amb noblesa de cor, recordar-nos que som cristians i, per tant, soldats que hem de lluitar per al restabliment del regnat social de Crist en les nostres ànimes i en les de les persones a les quals pugui arribar la nostra influència, cosa que és més fàcil amb l'exemple collectiu, per mitjà d'agrupacions aprovades per l'Església, com ho és el nostre Centre Moral.

L'escola (en les del Centre concorren uns 150 nois) és un altre element, ara tan combatut, perquè és arma bàsica de la generació de l'esdevenidor; si aquesta no té la preparació del coneixement absolut de la bondat de Déu, no el reconeix com el seu Creador i no li rendeix culte d'agraïment, vindrà aviat el materialisme absolut, que ofega tota classe de consciències, puix que les anihila amb les seves baixes passions. Però si un gran nombre de ciutadans, com un sol home, amb coratge, formem en les fileres del catolicisme, per al bé de la religió i de la Pàtria, sacrificant-nos un bon xic més que ara, amb desprendiment de tota mena, prestant ajut a les obres encaminades a la glòria de Déu i guia

de les consciències, no ho dubteu pas, estimats consocis del Centre, a qui especialment em dirigeixo, aconseguirem treballar amb gran profit en la vinya del Senyor, avui poc conreada encara, perquè doni els fruits de la pau i de la germanor tan ponderada i de la qual només la nostra Santa Església és dipositària.

La nostra tasca és com l'espai, no ha de tenir altres límits que l'esgotament de la nostra existència posada en tot moment al servei de les obres bones, no esperant més recompensa que la que Déu assenyali amb la seva infinita justícia, el gran dia en què, per sempre més, ens enlairarem admirant la seva rectitud i grandesa.

SALVADOR GARÇON PUIG

CORPUS CHRISTI

Al meu dilecte amic En Josep M.ª Garriga

Corpus Christi! Festa de llum i de color, festa de pau i harmonia, festa de ginesta d'encens, la magna festa de l'Eucaristia.

Quan la nostra terra era neta de mala llavor i encara la impietat i el sectarisme no s'hi havien arrelat, la festa del Corpus era la festa major de Catalunya. Tots els pobles de la Pàtria, engalanats i alegres, solemnitzaven aquell dia amb esplèndids cultes i amb una grandiosa processó.

Nostramo era passejat triomfalment pels carrers i places de les viles i en les viles i ciutats, al seu pas l'emoció entrava dins dels cors i la fe dins de les ànimes, i xics, joves i vells esperaven aquesta diada amb delectança: els xics per l'alegria, els joves pel lluïment, els vells pel record, però tots, en esguardar davant seu l'Hòstia Consagrada sostinguda en artística custòdia, damunt de magnífic tabernacle, sota tàlem, entremig de núvols d'encens i pluja de flors, flectaven llurs genolls en terra i exclamaven amb devoció, fitant l'esguard al Déu Sagramentat: *Senyor meu i Déu meu!* Era l'homenatge de la fe de Catalunya al seu Déu i Senyor.

Aquells temps de fe i de pietat han passat. El materialisme ha endurit els cors de molts catalans i els ha fet egoistes, malparlats, superbs i irreligiosos. Han oblidat Déu i s'han befat de Jesucrist, i han construït una pàtria nova, però petita i pobra, trista i opaca; puig que damunt les runes d'una fe perduda no s'han aixecat mai monuments de glòria, ni ideals de grandesa. El materialisme amb els seus fills: la impietat i el sectarisme, passarà, com passen els homes camí de l'eternitat, com passen els anys camí de l'oblit, com passa la febre al malalt guarit; la fe, la creença, el Crist vencedor de la mort regnarà

de nou dins del cor dels catalans, com a sobirà, com a amo i senyor de la Pàtria i llavors veurem altra vegada el passeig triomfal de Jesús Hòstia, el veritable triomf de la fe i de la Pàtria celebrant dignament la vinguda de *Jesús que torna.*

Preparem-nos avui a celebrar-la dins del nostre cor de devots per demà celebrar-la com no fa gaire ho fèiem, com ha de fer-ho un poble com el nostre que té el seu Sinaí i és fill de la Verge Bruna. *Sursum corda!,* amunt els cors, que prompte puguem veure plens d'emoció i de santa alegria la bella custòdia de la nostra Seu, damunt la cadira d'argent de l'últim rei de Catalunya. Llavors repetirem amb mossèn Verdaguer, el nostre poeta nacional i sacerdot catòlic:

És lo Senyor! Postrem-nos de genolls en terra;
ressonin los *Hossannas* del plà fins a la serra
i clergues i pagesos, i obrers, soldats i nobles
agenollats lo canten amb les ciutats i pobles
i cel, terra i infern.
Sia per hòmens i angels del cel, a voladúries
lloat per infinites centúries de centúries
des d'on lo sol se lleva fins on lo sol se pon,
Lo Sol que avui abriga de llum nostre hemisferi,
diga, al prendre de totes les ànimes l'imperi:
"Jo sóc la llum del món".

VERAX

TEATRALS

El darrer dia d'abril, la Secció de Declamació, va representar el drama en quatre actes, molt celebrat pel seu bonic i interessant argument, intitulat *La glòria dels Mèdecis* (*El Cardenal*).

Sota la direcció de N'Eduard Bosch fou ben resolt el complex conjunt que l'obra requereix, i quedà molt entonat el marc i el desenvolupament dels personatges centrals, tots molt ferms i difícils d'interpretar, portats a bon port pels senyors: Bosch (El Cardenal), Calveras, Derch, Vicente, Aguilar, Alsius, Monreal, Martorell i Blanc i secundats pels altres companys de l'elenc escènic.

La presentació, ben acurada, com és costum al Centre.

Fóra difícil fer mencions especials, car tots estigueren justos en llurs papers.

Cal fer avinent al públic, com resulten deplorables certes rialles en moments que la representació requereix seriositat, la qual cosa les més de les vegades desconcerta l'actor, depenent, per tant, de l'atenció amb què es comporti l'auditori, que la situació i caràcter dels personatges siguin encertades.

Un aficionat

N O T I C I A R I

D'acord amb l'establert en el reglament del Centre, el diumenge dia 2 de juliol, tindrà lloc, ajudant Déu, la Junta General ordinària, a les deu del matí, de primera convocatòria i a dos quarts d'onze, de segona convocatòria.

No cal recordar que és obligatòria l'assistència per part dels socis actius del Centre.

Per la Junta Directiva

JOSEP M.ª GARRIGA

Secretari

Correspondència

Verax. — Va publicat, i agraïts.

Io-Io. — No. No.

John. — No encaixa en el nostre Butlletí.

Erill. — En cartera i oportunament el veurà publicat.

Tin. — Pel seu govern, el nostre lema és *Paciència!*

AVÍS

Hom prega als senyors imponents de la Caixa d'Estalvis que el més prompte possible se serveixin passar per aquest Centre, tots els diumenges, d'onze a una del matí, per un assumpte que els interessa.

* * *

Per mitjà de la intervenció del senyor Garçon s'han rebut i han ingressat a la caixa central del Centre els donatius següents:

De don Lluís Flores . .	500	Ptas.
De don Joan Torroja . .	100	"
De donya M.ª Victòria Madinyà, Vda. Martín . .	150	"

Restem molt agraïts als generosos donants, ensems que al senyor Garçon, per les seves encertades i conseqüents gestions.

* * *

Per tal d'organitzar el tradicional Aplec a Santa Creu d'Olorde han estat nomenats els senyors Vicente, Derch, Monreal i Daumal, com a vocals de la Secció de Declamació.

* * *

Amb un resultat feliç fou practicada al consoci En Juan Mas la segona intervenció quirúrgica, que, si Déu vol, ha de posar fi a la seva greu malaltia. Es troba molt animat i en camí de franca convalescència. Per la clínica "Solàrium", on està internat, han passat bon nombre d'amics a visitar-lo.

* * *

Amb veritable sentiment hem de fer constar la mort del pare del congregant en Ramon Esplugues i pare polític del consoci Josep Viñas.

Rebin ambdós, ensems que llurs famílies, l'expressió del nostre més sentit condol.

* * *

Posem en coneixement dels socis del Centre que ens honoren amb la lectura del Butlletí que els mesos de juliol i agost, per motiu de les vacances d'estiu, quedarà suspesa la publicació, la qual es reprendrà el mes de setembre, si a Déu plau.

La Comissió de Redacció

SECCIO DE FESTES

PROGRAMA GENERAL

Dia 4 de juny, a les cinc en punt de la tarda: Reposició de l'aplaudida comèdia en tres actes:

UN GENI AMERICÀ

Acurada presentació.

Dia 11, a les cinc de la tarda: La comèdia dramàtica pels germans "Moore":

A TRAICIÓN

Com a complement: EL REY DE LOS JINETES i LUPINO BARÓN.

Dia 18:

Divuitè aplec a Santa Creu d'Olorde

Sortida amb el tren dels f. c. de Catalunya, a tres quarts de set del matí. Servei d'autocars al preu de 3,50 pessetes seient. Ofici solemne, concurs fotogràfic, sardanes, etc. Per inscriure's adreçar-se al senyor Monreal.

Dia 25, a les cinc de la tarda: L'interessant drama:

EL VALLE DE LA SORPRESA

Com a complement: SIETE CARAS i DIBUIXOS SONORS.

Dia 29, a les cinc de la tarda: La magnífica producció cavallista:

CARAVANAS BÉLICAS

Pels renomenats artistes Gary Cooper i Lily Damita. Com a complement: UN CHICO COMPLACIENTE i REVISTA SONORA.

NÒTULA: Durant els intermitjos, radiació dels millors discos de sardanes.

Hules - Gomes - Ortopèdia

Especialitat en tota classe d'ARTICLES PER A PARTS
Gran assortit en models de gorres i sabatilles per a BANY i PLATJA. — Dessuadors per a vestits de les millors marques. — Confecció de Tapetes a mida. — Articles per a la neteja i bany. — Plomers, Badanes, Esponges, Raspalls, Pintes, Cel luloides, etc.

CASA MARTORELL

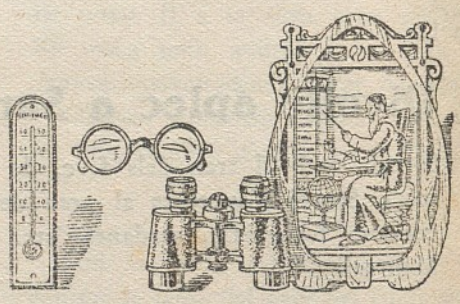
SALMERON, 69 (tocant Travessera) – Telèfon 78708

CASA MAJÓ

ÒPTICA ESPECIAL

Variat assortit en cristalls fins i monturas d'ulleres i lentes de totes classes.

Preferent atenció en complimentar amb tota exactitud les receptes dels senyors metges oculistes.

Travesera, 22 **Barcelona (G.)**

DISPONIBLE

Sòlid
Elegant
Qualitat immillorable

La tenen els articles

Ordelin
NOMBRE REGISTRADO

Propis per a vestits de senyora i camiseria d'home

Totes les peces porten estampat al voraviu el nom
ORDELIN

GRANS MAGATZEMS

LES AMÈRIQUES

Grans Fantasies i Novetats d'estiu

SEDES: Flamisols, Crep ciré, etc., etc.
Llises i estampades

COTONS: Últimes creacions
Organdys i batistes, brodats i llisos

LLANES: Estils i qualitats apropiades per a estiu

TOT A PREUS D'OCASIÓ

VISITIN ELS APARADORS

Casa Farran, Martí, Trilla i C.ª

Telèfon 71984 **Salmeron, 47** **PREU FIX**

L'ESTISORA

SASTRERIA

VILA

Elegància i bons preus

Rebudes les novetats per a la temporada d'estiu

SALMERON, 89

CONFITERIA

BOU

VERDI, 54 - BARCELONA
(Gràcia)

Dolços i pastes fines — Vins de marca i licors.—Especialitat en els encàrrecs—Bomboneres Caixes de luxe — Porcellanes fines, pròpies per a presents.

El millor xampany català

Esteve Llach - Tossa

Es troba en les millors confiteries i colmados

Encàrrecs major i detall:

DOLCERIA BOU

ATENES A. G.—Provença, 157; Barcelona.